The Curriculum Vita (автобіографія)

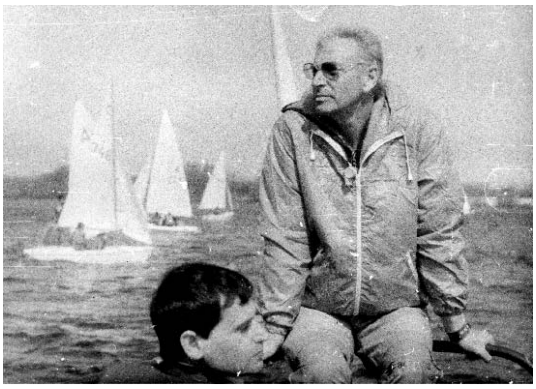

Я, Машовець Сергій, народився 26 вересні 1931 року в м. Києві. Батько – викладач Харківського хіміко-технологічного інституту, професор, мати – домогосподарка. Перед війною вчився у школі. Батько важко хворів на сухоти, через що ми в 1941 році залишилися в окупованому Харкові. 06.02 42 батько помер. Для того, аби влаштуватися на роботу і не загинуть, я підробив рік народження так, аби бути старшим, але це згодом стало причиною того, що я на початку 43 року опинився у Німеччині, як "остарбайтер", де працював у столярній майстерні і різноробом. У травні мені вдалося приєднатися до групи, яка тікала "в Союз". Так з великими складнощами я знов потрапив у Харків, звідки, спочатку пішки, а потім потягом, потрапив до своїх у Київ. Після звільнення Києва вчився у школі, закінчив автошколу, працював водієм. Мати була репресована з 1944 по 1956 рік, коли була звільнена достроково. Реабілітована у 1960 році. !946 – 1947 роки вчився у м. Ленінграді, працював вантажником і матросом. Відтак жив у Києві, працював рятувальником на воді і матросом водної станції ДСО "СПАРТАК". Спортом почав займатися в 1947 році, фехтування, бокс, вільна боротьба, самбо. З 1948 займався веслуванням, народним, академічним (переможець осіннього чемпіонату м. Києва у шлюпці-двійці, призер міста з академічного веслування. 1950 – 51 закінчив середню школу в м. Погар, Брянської області і поступив до КПІ з другого курсу якого перейшов до КДІФК'у, який закінчив 1956 року. На яхту вперше сів у 1948 році. У 1949 був другим на першості міста серед новачків, для чого відмовився від участі у змаганнях з академії (Укррада "Спартака", відбір на ЦР), за що мене ледь не вбили товариші по распашній четвірці (Ходаловський, Неверовський і Лихогоденко). З тих пір я ніколи не називав себе ніким іншим у спорті, окрім як вітрильником. Після повернення з Погару і вступу до КПІ ганявся і стерновим на "Олімпіках" і матросом у свого тренера М. Софійчука, з яким був третім на Чемпіонаті СРСР 1951 року (клас Л4) і потрапив на Олімпійські збори 1952 року (клас "Дракон"), а потім виступав у складі його екіпажу і в класі **5.5.**

Тренером почав працювати з 1951 року в ДСО "Спартак", як допоміжний тренер-інструктор, а з осені 1953 року самостійним тренером в Республіканському морському учбовому центрі "ДТСААФ", де паралельно час від часу виконував обов'язки матроса, стернового-сигнальника, моториста, командира катера, поки, нарешті, не "дослужився" до командира-інструктора по спорту.

У вітрильницькій секції ДТСААФ окрім мене інших тренерів не було, але була досвідчена і легендарна яхтсменка **Надія Яківна Христяновська**, вітрильницьке прізвисько якої було "Боцман всієї України" і це багато про що говорить. Хоч я і не тільки вважався, а і фактично був її тренером, проте за мої знання і вміння щодо такелункових робіт і, взагалі, щодо догляду за судном, я

маю дякувати Надії Христяновській, з якою мене пов'язувала ще одна неафішована, а в свій час і замовчувана, спільна біографічна риса – ми обидвоє були у минулому "остарбайтерами" у Німеччині.

Секція почалася з двох суден і десь двох десятків спортсменів, а потім бували часи, коли вона нараховувала до 50 вимпелів і під двісті яхтсменів.

В колективі було запроваджено особливі звичаї, наведу деякі з них:

Тренер мав право прийняти до секції нового спортсмена-яхтового стернового, тільки за згодою загальних зборів, які, як правило, таким стерновим відмовляли – не "наша людина". Хоч були і винятки, скажімо Олег Бузовський, Леонтій Дюденко. Це правило, звичайно, не стосувалося наборів новачків з якими на перших етапах працювали "досвідчені" стернові, яким було по 17 – 20 років.

А ні Рада секції, а ні тренер, не мали права відраховувати будь кого із колективу без згоди на це і тренера, і Ради секції, тобто у цьому питанні тренер і Рада, яка складалася переважно з підлітків і молоді, мали рівні права.

Слева-направо: Владимир Апраксин, Валентин Евдокимов, Валентин Манкин, внизу - Валерий Рубочкин, вверху - Эдуард Бондарев, и Сергей Машовец

Якщо за виконання авральних, ремонтних, вантажних, або рятувальних робіт, хтось казав: "я знаю як зробити краще" то він отримував право командувати роботами замість тренера, і всі його слухалися безсуперечно, адже завтра кожний міг опинитися в ролі такого "наказного".

Коротше кажучи, я, тренер, був у першу чергу членом колективу, а вже потім – "начальником".

Мене неодноразово звинувачували в "отаманстві", але я й досі пишаюся тим, що був не просто тренером, а одним із "наших", одним із членів цього чудового колективу.

В ДТСААФ я працював до 1960 року, коли "на горі" було прийнято рішення про те, що **олімпійськими видами спорту мають займатися тільки спортивні товариства, а будь яка інша** організація не має права витрачати гроші на олімпійські види спорту.

Всі ті сім "досафовських" років я був "граючим тренером", виступав на рівні Чемпіонатів СРСР у різних класах, "Олімпік", "Зірковий", "Летючий Голландець", а вдома ганявся на "емці". Неодноразово був призером на Українських і Всесоюзних змаганнях, як у вітрильницькому, так і в буєрному спорті, став **Чемпіоном СРСР з морського багатоборства**, був призером України з лижного спорту (стрибки з трампліна і лижне двоборство), адже спеціалізації з вітрильництва тоді не було і я закінчив КДІФК зі спеціалізацією лижний спорт. З ДТСААФ'івського колективу вийшла низка відомих спортсменів, тренерів і спортивних діячів, таких, як В. Манкін, Л. Дюденко, Ю. Даценко, Ю. Демке, О. Бузовський, та багато інших.

З 1960 по 1966 рік працював на посаді головного тренера Київської облради ДСТ "Авангард" маючи за провідну організацію спортспоруди "Енергетик", але тренувальні заняття проводив для всіх "авангардівців", якими були в тому числі і такі перегонці, як Є. Суботин, В. Яменко, та

інші. За цей час був неодноразово нагороджений за тренерську роботу грамотами, званням кращого тренера Обласної та Центральної ради ДСТ "Авангард".
Виступав у класах "FD" та "М". Неодноразово був Чемпіоном м. Києва, призером Республіканських і Всесоюзних змагань.
Як тренер облради "Авангард" перед заповненням Київського водосховища проводив заняття також і в секції Будівництва Київської ГЕС, а після заповнення "Київського моря" з усією секцією "Енергетик" з весни 1965 року за великого сприяння тодішнього начальника будівництва всього Дніпровського каскаду Г. І. Строкова створив нову вітрильницьку базу на водосховищі, яка і була початком яхт клубу "ЕНЕРГЕТИК".
1966 – 1968 роки працював старшим тренером у Дніпровській басейновій раді ДСТ "Водник". Там теж неодноразово нагороджений за підготовку високих спортивних досягнень як окремих спортсменів, так і команд Басейнової ради.
1968 – 1969 роки працював на різних спортивних і неспортивних посадах у Київській раді спортивних товариств і організацій, на водних станціях і навіть будівельником за Полярним колом у селищі Новий Порт (не плутати з Нью портом) Ямало-Ненецького національного округу СРСР.
1969 – 1971 роки працював викладачем і головою спортклубу Київського Держуніверситету ім. Т.Г. Шевченка. В цей час склав іспити на "кандидатський мінімум" і написав дисертацію з психології, але так її і не захищав. Працюючи в Університеті організував там вітрильницьку секцію, яка потім припинила своє існування.
1971 року запрошений на роботу директором щойно організованої Спеціалізованої дитячо-юнацької спортивно-технічної школи при Республіканському морському спортивно-технічному клубі ДТСААФ, де паралельно виконував обов’язки тренера з морського багатоборства.
За час роботи у СДЮСТШ (з1971 по 1972 і з 1975 по 1978) був неодноразово нагороджений за високі спортивні показники вихованців школи, а як практичний тренер з багатоборства виконав норму Заслуженого тренера УРСР.
З 1972 по 1975 працював у Київській морській школі ДТСААФ на різних посадах: інструктора, командира катера, головного механіка плавзасобів, начальника водно учбової

бази, та ін. паралельно займався тренерською роботою у морському багатоборстві.
В 1978 році був запрошений на посаду старшого тренера (вітрильницький спорт) Спорткомітету УРСР і через рік переведений на посаду тренера збірної команди СРСР по Українській РСР, як тоді називали, держтренер по Україні, ким і працював до 1986 року.

За цей період, знаходячись на формально адміністративній посаді, виконував фактично обов'язки практичного тренера в класах "Фінн", "FD", "Зірковий", "Солінг". Вів такі видатні екіпажі, як М. Сухоруков, ("Фінн"), В. Гусенко, (FD), В. Манкін, (Зірковий), підготував стернових Чемпіонів і Призерів Всесоюзних і Міжнародних змагань: Г. Шайдуко, І. Карпака, С. Червякова ("FD"), К. Музичко ("Солінг"). Я не міг би мати успіху, якби не вагома допомога таких видатних шкотових, як В. Груздев, В. Акименко, В. Зубанов.

За період 78 – 86 років збірна України з такої, що була поза призами на Всесоюзних змаганнях, піднялася до перших-других командних місць. В цей час постійно третину, а іноді і майже половину особового складу збірної СРСР складали українські спортсмени.

Саме в цей час відбулося розширення географії українського вітрильництва, коли завдяки ентузіазму місцевих активістів і допомоги тренерів М. Есаулова, Е. Серопяна, М. Райхерта, В. Болотнікова та ін. з'явилися нові центри вітрильницького спорту у Харкові, Євпаторії, Керчі, Каховці, Великій Лепетисі, Тернополі, Енергодарі, Комсомольську на Дніпрі.

З 1986 по 1991 працював тренером у Спортшколі Київського палацу піонерів.

В 1991 році був запрошений на громадських засадах виконувати обов'язки головного тренера збірної України.

В тому ж році на Всесоюзних змаганнях у м. Сочі ще до проголошення незалежності зібрав усіх українських спортсменів, а їх було кілька десятків, і вони на зборах під жовто блакитним прапором підписали (за винятком однієї спортсменки) звернення про необхідність організації Національного Олімпійського комітету України. Звичайно, я входив до першого складу НОК України.

З вересня 1991 працював на посадах головного тренера, старшого тренера і держтренера Мінмолодьспорту України.

З 1992 по 1996 рік чотири рази обирався президентом Української вітрильницької спілки (Національної федерації). Є розробником емблеми і статуту Національної федерації. Цей статут, на підставі якого ISAF визнала за первинного звернення і продовжує визнавати в наш час Національну федерацію України, як Національну повноважну організацію – члена ISAF, не замінений в ISAF і досі, хоч насправді сучасний офіційний статут Національної федерації України має принципові відмінності від того, який визнано ISAF.

В 1996 році був керівником Національної Олімпійської команди України на XXVI Олімпійських іграх в Саванні, де команда посіла єдиний раз в історії Українського вітрильництва (і Радянського Союзу теж) третє командне місце з виду спорту.

В 1997 році був вперше відряджений для роботи в АРЄ, де працював спочатку тренером класу, а з 1998 року головним тренером Національної збірної команди Єгипту за відрядженнями Міністерства до 2000 року. За цей період Національна команда АРЄ неодноразово виборювала призові і перші командні місця на Всеарабських і Всеафриканських Іграх. Практичним тренером працював у класах "Лейзер" і "Оптиміст".

2000 – 2002 роки працював на посадах старшого, провідного, державного і знов старшого тренера України, звільнений за поданням Головного тренера.

Після цього звільнення 2003 – 2004 роки працював методистом-радником головного тренера Російської Федерації і практичним тренером у класах "Лейзер" і "470".

У 2006 році знов працював за контрактом у АРЄ на посаді головного тренера. Практичним тренером працював у класах "Лейзер" і "Оптиміст", в т. ч. і щодо командних перегонів.

З 2006 року – на пенсії.

За весь період роботи практичним тренером підготував 12 Майстрів спорту з морського багатоборства 96 з вітрильницького спорту, в тому числі 4 Заслужених, 9 Почесних і 16 Майстрів спорту міжнародного класу.

Заслужений тренер України, Заслужений працівник фізичної культури і спорту України, Національний суддя ВФУ, Почесний президент Вітрильної федерації України.

С. Машовець. 10.04.10. м. Київ